

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficult. 2. Quis sensus Formæ Absolutionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

sita verba sufficientia ad significandum, & si non ad sit circumstantia intentionis volentis adferre aliquid destructivum formæ requisitæ; negando autem, quod voces non faciant sensum perfectum, donec absolvatur propositio, si ad sit debita intentio, & verba sufficientia.

QUÆRES II.

An forma Pœnitentialis debeat deprecatorio sensu proferri?

Negat S. Thom. Tum quia aliàs, Orationes, quæ petunt, ut Dominus Jesus absolvat, absolverent, contra Tridentinum. Tum quia Christus Dominus non dixit: pro quorum peccatis ora veritis, remittentur eis, sed absolute: Quorum remisistis. Tum quia hoc Sacramentum institutum est per modum iudicii, iudex autem absolutionem deprecatoriè non proferit. Græci ita absolvunt, Habeo te absolutum, quod in græco idem est ac Absolvo, hinc falsum est illos deprecatoriè absolvere. Nec obest quod forma extremæ unctionis sit deprecatoria; quia pro unctione alia est institutio Christi Domini, quam nos docuit Ecclesia. Falsum etiam est, quod deprecatoria sit absolutio à censuris, defacto enim absolute dicitur: Absolve te imprimis à vinculo &c. parumque referret si deprecatoriè proferretur; quia mens instituentis alia fuit pro absolutione à peccatis, unde absolutio à censura absenti, scripto &c. conferri etiam potest. Est tamen forma absolutionis Oratio, non quidem Orationem accipiendo pro deprecatione, sunt enim multæ Orationes, quæ non sunt deprecatio, sed est absolutio Oratio æquivalenter, quia in illa est representatio meritorum Christi Domini, quibus moyetur Deus ad effectum Sacramentalem.

QUÆRES III.

Cum de Lugo d. 13. num. 106.

An sit valida Absolutio prolata in sensu imperativo?

Respondet Idem, quod modus imperativus possit imprimis respicere expresse non nisi absolventem, ut cum diceretur, Absolve te à me; talis forma est valida, quia sufficienter significat actionem Ministri. Rursus potest modus imperativus respicere Deum dicendo, Absolvat te Deus, & si sensum haberet, quæ novam sententiam requireret à Deo ponendam, esset absolute invalida forma, quia tunc Sacerdos nullo modo absolveret, sicut nec absolvit Papa, dum dicit: Absolvat te meus Legatus; si

autem imperium faciat hunc sensum, qui sit præcisè & merè intimatio executionis sententiæ à se lata, dubium esset an esset valida.

Punctum Difficultatis 2.

Qui sensus Formæ Absolutionis.

Sensum hujus formæ dat unusquisque competenter ad sua principia, per quæ, talem vel non talem potestatem tribuit Sacerdoti in foro pœnitentiali. S. Th. hunc sensum videtur assignare, Ego tibi Sacramentum absolutionis impendo; de quo ipso quæritur: Quid sit illudly absolutionis. Duæ sunt magis celebres explanationes.

EXPLICAT I. Lugo d. 13. num. 72. Ego te solvo à vinculis; vel, Tibi remitto offensam Divinam. Hæc explicatio Lugo, ut verum fatear, in te bona est, tamen quoad modum loquendi.

NON SATISFACIT. Quia licet absolvo judiciale, quale est hic, possit coincidere cum: Vincula solvo, omnino tamen in usu humano in idem non coincidunt; hinc omnis Iudex dicitur absolvere, non tamen dicitur solvere vinculis nisi in carceratos. Quod si recurras quod omnes culpæ sint vincula moralia, in re id verum est, sed diceret aliquis figuratam esse hanc locutionem, ly autem absolvo in foro pœnitentiali, non est figuratum, quia nec figuratum iudicium, sed verum Sacramentale, sicut est verus contractus matrimonium. Deinde sensus formæ est talis assignandus, qui in rigore valeat etiam pro Confessione venialium, in rigore autem per multos DD. veniale peccatum non est offensa, quomodo ergo sensus Formæ erit, ego tibi remitto offensam.

EXPLICAT II. Suarez d. 19. Sect. 2. Dicast. d. 5. num. 100. Perez d. 18. S. 3. dicuntque sensum formæ esse. Confero tibi gratiam, quæ quantum est ex se est remissio peccatorum tuorum. Hæc explicatio

NON SATISFACIT I. Quia oppositi admittunt ut plurimum Sacramentum validum, sed informe, Ergo debent admittere formam validam, si enim non sit forma valida, qui erit Sacramentum validum? si autem est valida, Ergo & sensus illius validus esse debet & verificatus. Et sicut si non verificaretur forma Ego te baptizo, non esset valida, ita nec valida forma absolutionis erit, si non verificetur; non verificaretur, autem in Sacramento illo informe, quia non potest verificari collatio gratiæ seu datio, cum non confertur gratia, ut non confertur in Sacramento informe, hinc etiam aliud est in communi usu, Offero, & aliud, Do. Et sicut non potest aliquis esse Pater quantum est ex illo, & non habere filium, sic nec rigorose loquendo potest aliquis conferre gratiam quantum est ex illo, si nec

tuo

tunc producat nec recipiatur. Rursus verba formæ debent habere verificationem & sensum illis competentem, & non aliis, jam autem productio gratiæ, etiam ad penitentis actus spectat suo modo.

NON SATISFACIT II. Quia in aliis Sacramentis, verba formæ, non significant gratiam sacramentalem, neque enim sensus illorum verborum, Ego te baptizo, est: Confero tibi gratiam baptismalem. Ergo nec in præsentibus significant gratiam remissivam peccati; quod ipsum ulterius in hoc fundatur: quia hic quaeritur de significatione verborum accommodatæ ad hominum institutionem, non verò ad significationem sacramentalem, sic enim significant & producant gratiam.

RESPONDET Dicat. Etiam ex hominum institutione verbum Absolve significare gratiam, cum enim significet remissionem peccati, & gratia ipsa est ex se remissio peccati, si significat verbum Absolve remissionem peccati, significat gratiam.

CONTRA. Quia vidimus supra, gratiam ex se formaliter non esse remissionem peccati. Deinde verbum Absolve significat gratiam significatione sacramentali, nam significatione humana non significat, remissio enim humana perficitur sine infusione ullius gratiæ. Quando autem in gratiam huius responsionis addit Perez cit. quod qui dicit se facere aliquid, eo ipso dicat modum quod facit, si unicus tantum est vel ex natura rei, vel ex voluntate ejus, qui habet ad id potestatem, peccata autem ex ordinatione Divina non possunt remitti in hac vita, nisi collatione gratiæ, quando inquam id addit, non convincit; quia qui dicit se facere aliquid, significando id verbis secundum placitum significantibus, eo ipso dicit modum, si unicus est, dicit inquam modum, sed significatum, ex humana institutione, significationeque, in ipsis verbis inclusa; jam autem collatio gratiæ, ex humana institutione, significationeque, in ipsis verbis inclusa; jam autem collatio gratiæ, ex humana impositione, non significatur in verbo Absolve.

NON SATISFACIT III. Quia verba formæ absolutionis debent habere hunc sensum, qui verificetur, dum est Confessio præcisè venialium, qualis esset v. g. Confessio confirmatorum in gratia, & tamen non datur ulla gratia, quæ quantum est ex illa sit remissiva venialium, cum tamen verè absolvantur venialia, adeoque respectu absolutionis illorum debet esse rigorosè verificata forma.

EXPLICANTUR III. Verba formæ, ut faciant hunc sensum, Ego sententiam fero, quâ te libero quantum est ex me, à reatu culpæ.

Probat bonitas explicationis, quia hoc Sacramentum est iudicium, consequenter & ly absolve est in illo iudiciale, habetque sensum ju-

dicialis Absolve, iudiciale autem Absolve stat sententiâ larâ, vi cuius evadit reus liber sui sceleris. Additum autem est, quantum est ex me, quia Deus communicavit potestatem Sacerdoti absolvendi à culpa, cuius potestatis usum requirit Deus, ut etiam ipse pro sua parte condonet, fiatque præjudicata sententia in cœlis, Sacerdote pro isto foro sententiente. Hinc ulterius, Hæc forma vi sensus traditi verificaretur, etiam casu, quo Deus per impossibile non intunderet gratiam, sed solâ condonatione extrinsecâ justificaret, adhuc enim tunc Sacerdos, quantum est ex illo liberaret eundem à culpa; verificaretur item hæc forma casu, si daretur Sacramentum validum, sed informe.

Restat hic aliquid explicandum. Pone aliquem non nisi unum veniale commississe, pone illum confiteri illud peccatum, & ipsum etiam Confessarium per revelationem habere, quod non nisi unius venialis sit reus, quomodo tunc verificabitur ly à peccatis? & tamen ly à peccatis plura significat, non unum.

Primus modus esset, quod qui committit unum veniale, supponatur, jam in ante habuisse originale, quod infusione gratiæ in Sacramento, quasi novo titulo deletur, verificabitur ergo ly à peccatis, sumendo veniale cum originali. Hic modus patitur difficult. quia nullo modo originale subditur clavibus, consequenter nec novo titulo deletur, & si faceret DEUS decretum, ne Sacramento penitentiarum peccatum A deleatur, nullo modo sese extenderet ad illud absolutio, neque respectu illius verificaretur, quamvis gratia saltem connaturaliter non posset stare cum illo peccato, sed illud expelleret; ergo cum originale sit irremissibile penitentiarum Sacramento, respectu illius non poterit salvari verificatio formæ.

Secundus modus est iste, quia nullum est tale veniale, quod non habeat venialia plura, quamvis pertinentia ad idem, & unum moraliter veniale, nam non vitasse occasionem, tentationem negligenter rejecisse, antecedunt ipsum consensum ad veniale. Hic modus habet etiam suam difficultatem; pone enim fuisse veniale non nisi in sola non vitata occasione commissum, illud clavibus subdi posset, sed qua verificatione formæ?

Duo adferri possent, formam in sensu morali accipi debere, in quo non distinguitur unum à pluribus; sic dicimus, Reges Poloniae liberè eliguntur, quamvis usus non nisi, hic & nunc eligatur. Sed hic etiam modus patitur suam difficultatem, quamvis probabilior sit, quia rigorosè non salvat verba formæ. Rursus quamvis pluralitas Regum moraliter sumi possit pro uno Rege, sed non apparet, qui unum peccatum, sit moraliter plura.

Alius etiam modus idem salvandi esset; quod per nos verba essentialia sint solum Absolve Te, quod ipsum absolve te, toto rigore, vel de uno peccato

Peccato verificatur, & vel propter hoc probabili redditur nostra sententia, excludens ly à peccatis, ut in dicto calu verificetur rigoroſe forma, eoque ulterius calu, tunc non dicendum eſſet ly à peccatis, quia verba integrantia poſſunt ex rationabili cauſa omitti, ut ſi videas in fine prolationis verborum eſſentialium mori pœnitentem; non minùs autem eſt rationabile, non dicere, à peccatis tuis, cum jam eſt mortuus, atque eſt rationabile non dicere, à peccatis, cum non niſi unum habetur; ad quod etiam refleſtendo, non dictum eſt Verbi Absolvo te ſenſum eſſe, Libero te à culpis, ſed à culpa, quod commune eſt uni & pluribus.

Punctum Difficultatis 3.

An verificetur forma circa peccata remiſſa?

DICENDUM eſt. *Verificari.* Probat, quia eſt uſus timoratorum ſubdendi peccata jam remiſſa iteratò clavis, idque ex uſu Eccleſiæ: non poſſent autem ſubdi, ſi reſpectu illorum non poſſent verificari verba formæ. Et ſicut ſi Sacerdotem in prolatione Absolvo, reperiatur mors pœnitentis, non poteſt pergere in abſolutione, eò quòd tunc jam non verificaretur abſolutio, ita nec poſſet abſolvere jam remiſſa, ſi ſuper illis non verificaretur abſolutio. Tota difficultas eſt in ſolvendis Objectionibus.

Objc. I. Argumentum à paritatibus aliis.

I. PARITAS eſt. Peccata nunquam commiſſa non poſſunt ſubdi clavis nec de illis verificatur forma. Ergo nec verificabitur de peccatis remiſſis, quia remiſſa, æquè ſe habent, ac ea, quæ non fuerunt.

RESPONDETUR. Remiſſa peccata in ordine ad maculandam animam æquè ſe habent ac ſi non fuiſſent, ſed non æquè ſe habent in ordine ad terminandum actus pœnitentiæ, iſque mediantibus in ordine ad verificandam formam. Et ſicut benè poteſt retractari peccatum trans actum, nec tamen poteſt retractari peccatum, quod non fuit, ſic nec abſolvi, illo priori abſolutibili manente. Deinde quia reſpectu peccati dimiſſi, poſſunt verificari verba formæ, non poſſunt autem verificari reſpectu peccati nunquam commiſſi; quod ipſum Probat, quia verba illa important non plus quàm condonationem peccati commiſſi, ſine quo ille non maneret liberabilis, conſequenter nec abſolubilis; jam autem peccatum commiſſum, genericè prædicatur, verificaturque & de dimiſſo jam peccato, & de nondum dimiſſo; ly autem condonatio peccati commiſſi, non verificatur de peccato, quod nunquam fuit.

II. PARITAS. Non poteſt verificari de jam ſoluto vinculis corporalibus Ego te ſolvo;

ergo neque poteſt verificari Solvo te vinculis peccati, ſi jam ſit remiſſum peccatum.

RESPONDET Dic. d. ſ. n. 113. Quando aliquis antecederet vinculis corporalibus eſt ligatus, ſi poſtea dicatur, Ego te abſolvo, ex vi talium verborum non ſignificatur aliquid quod re ipſa exhibeatur & ſit tale, ut ex vi illius quantum eſt ex ſe ſolvi poſſit vinculis corporalibus talis homo; jam autem in noſtro caſu, ſignificatur aliquid & conſertur, nempe gratia remiſſionis peccatorum, quæ eſt talis, ut ex ſe liberet hominem, ſi fortè inveniat ligatum. *Hæc diſparitas*

NON SATISFACIT plenè. Pone enim qualitatem Divinitus productam in entitate materialem ſolutivam omnis vinculi corporei, ſi ponatur, cur ſi ponatur in non ligato, cur, inquam, non verificabitur Ego te ſolvo vinculo quantum eſt ex me, licet ſi non ſit vinculatus corporaliter. Pone niſum corporis & virium ſufficientem ad diſſolvendum vincula, tunc videretur ex vi reſponſionis loqui, quòd tunc ex vi niſus illius vincula ſolvantur, adeòque verificetur: Ego te ſolvo quantum eſt ex me, quod fortè non concederet Dicat.

RESPONDET II. De Lugo d. 12. num. 82. diſparitatemque assignat; quia propositio prolata de ſolutione vinculi corporei, habet pro objecto immediato ſolutionem ejusdem quam ſolam affirmat, hinc ſi illa ſolutio in præſenti non ponatur, propositio non erit vera, quia reſpectu ſolius vinculi ſoluti actu immediatè verificari poteſt. Quando autem affirmatur ſolutio vinculi ſpiritualis, objectum immediatum quod affirmatur, non eſt ipſa abſolutio externa vinculi, ſed actus meæ voluntatis, quo cèdo meo jure ad offendi, quem ipſum actum affirmo & pono, idemque ſit, quando dico: Absolvo. *Hæc etiam diſparitas*

NON SATISFACIT. Quia quærendum reſtaret: Cur ſicut Objectum immediatum in abſolvo corporaliter ſunt vincula corporea, cur in abſolvo morali, non ſint vincula moralia, quæ tamen non ſupponuntur manere, cum ſuperveniat abſolutio, peccato remiſſo.

Commodiùs hæc diſparitas assignabitur; quia verbum Absolvo circa vincula corporalia ex uſu humano & morali non verificatur niſi de præſentibus & actu ſtringentibus vinculis; jam autem verbum Absolvo in uſu eidem morali, de vinculis moralibus, verificatur, modò ſupponatur in antè unquam ligatus fuiſſe. Et ita interrogatus & reinterrogatus offenſus: An ſibi condonet, poteſt reſpondere, Condono; & in judicio repetitâ cauſâ & innovatâ actione ſemper poteſt judex dicere: Libero te. Cum ergo peccata & ipſum Absolvo Sacramentale ſequantur vinculorum moralium rationem & abſolutionis judicialis condonationis que ejusdam, ſit ut repeti poſſint, ſalvâ verificatione. In idem recidet ſerme ſi dicas:

*(p)

Quam